

дето има поробени люде на земята; отначало той ходи съ баща си, търговецъ, когото придружава въ търговскитѣ работи до Цариградъ; презъ едно пътуване до Димотика, баща му убиватъ турци и той се заклева да отплати за бащината смъртъ; въ 1860 г. той се сражава подъ знамето на Гарибалди за свободата на Италия; въ 1862 год., подъ влиянието на позива на Раковски, събира 50 души борци и взема участие въ възстанието на капитанъ Никола Филиповски въ Габровския балканъ, но после избѣгва въ Влашко; оттамъ се озовалъ въ Гърция за чиято независимостъ се билъ въ Критското възстание; минавайки презъ Сиръ 1867 г., той се научава за сраженията на Филипъ-Тотю при Върбовка съ турцитѣ и отива въ Влашко. Въ четата на Х. Димитра той е капитанъ на 25 юнаци. Внушителенъ и снаженъ, съ юначно сърдце, той хвърчи къмъ турцитѣ да се бие и билъ кръстенъ отъ другаритѣ си съ името „Наполеонъ“, поради хубавата му руса наполеоновска брада, която носѣлъ и съ това прозвище е билъ записанъ въ доклада на Митхадъ паша до Високата порта въ събитията презъ 1868 г. Отъ участието му въ Критското възстание е останала и фотографията му въ клефтенска униформа. Той падналъ убитъ отъ вражи куршумъ при Канлъ дере¹⁾.

¹⁾ Д-ръ П. Цончевъ, Изъ общественото и културно минало на Габрово. София, 1934, стр. 704.